

Vene ooperiüllatus Estonias

Esteet **Toomas Zupping** kiidab Estonia "La Traviatas" debüteerinud vene sopranit **Irina Dubrovskajat**.

Giuseppe Verdi "La Traviata"

Lavastaja Neeme Kuningas, dirigent Arvo Volmer, peaosas Irina Dubrovskaja. Rahvusooper Estonias 31. jaanuaril 2008.

SEEKORD läksin ooperisse tõepoolest reklaami lõksu langenuna – Violetta osa pidi laulma Venemaa "paljulubav tulevikulootus", kelle nime ma varem kuulnudki polnud. Kusagil hinges näris kahtluseus, on ju ennegi Maarjamaal neid välismaiseid paljulubavaid lootusi ja ülikiidetud tundmatuid kuulsusi lõõritamas kuulnud. Ja viimati Estonias nähtud "Rigoletto" just palju lootust ei andnud kuulda ja näha midagi professionaalse ooperiteatri väärilist. "La Traviata" lavastus kah kümne aasta tagune, üles soojendatud poolteist aastat tagasi...

Lugu ise ju triviaalne, kahtlase kuulsusega poolilmadaami ja kõrgemat klassi nooruki vaheline õnnetu armastus, mille väljalaulmiseks ja usutavalt mängimiseks peab kolmest peategelasest vähemalt kaks nii üht kui teist väga hästi tegema.

Violetta roll pole just kergete killast, artist peab olema või-

meline esitama nii dramaatilist esimese vaatuse aariat kui ka lüürilist lõpuosa. Harimatu poolilmadaam tuleb mängida issandast antud intelligentsiga suurilmadaamiks, et mõistetavaks teha tema veetluse saladus kõrgema seltskonna meeste hulgas.

1981. aastal sündinud Venemaa soprani **Irina Dubrovskaja** (fotol Gilda rollis "Rigolettos") Violetta üllatas täiega: kaunis ja tundlik hääl, mida ta oskas valitseda, peen ja rafineeritud näitlemisoskus, võime nendega psühholoogilist pinget üleval hoida ja publikut lummata. Ja fenotüübilt sada protsenti Verdi

esitatud tingimustele vastav: "... selleks et laulda "Traviatas", peab olema noor, graatsilise figuuriga ja laulma kirega."

Ja kirge tal jagus kuhjaga ning just sellist kirge, mida polnud näha, vaid mida iga keharakuga võisid tunda. Unustasid isegi lae alt tõlget lugemast, mida tegelikult polnudki vaja, kõik oli niigi selge ja arusaadav. Tundub, et Dubrovskajas on olemas just see "miski", mis teeb näitlejast staari ja lauljanast primadonna – oskus olla laval usutav, kanda välja kostüümid, kõva häält tegemata ja teatraalseid poose võtmata anda edasi tundeid vaatamata sellele, et partner erilist tuge ei paku. Kui millegi kallal norida, siis esimese vaatuse aaria koloratuure võiks veidi trennida.

Alfredo osa esitanud **Mart Mardiste** polnud kahjuks nii heas vormis, tundus, et ta oli enne etendust omale vatitupsu kurku tõmmanud ja päriselt sellest vabaneda ei suutnudki. Ja ega ma eriti ei usu ka, et ta Violettat nii väga armastas. See-eest vana **Germont Aare Saali** erakordselt jõulises ja hingelises esituses väärib tõepoolest kiitust. Hirmuga ootas teatralset käte ringutamist ja ülidramaatilisi *forte*'sid, mis õnneks aga jäid tulemata. Vana mehe (elultarkus) armastus oma las-

ESTONIA

ESTONIA

(fotol Gilda rollis "Rigolettos")
Violetta üllatas täiega: kaunis ja tundlik hääl, mida ta oskas valitseda, peen ja rafineeritud näitlemisoskus, võime nendega psühholoogilist pinget üleval hoida ja publikut lummata. Ja fenotüübilt sada protsenti Verdi

esitatud tingimustele vastav: "... selleks et laulda "Traviatas", peab olema noor, graatsilise figuuriga ja laulma kirega."

Ja kirge tal jagus kuhjaga ning just sellist kirge, mida polnud näha, vaid mida iga keharakuga võisid tunda. Unustasid isegi lae alt tõlget lugemast, mida tegelikult polnudki vaja, kõik oli niigi selge ja arusaadav. Tundub, et Dubrovskajas on olemas just see "miski", mis teeb näitlejast staari ja lauljannast primadonna – oskus olla laval usutav, kanda välja kostüümid, kõva häält tegemata ja teatraalseid poose võtmata anda edasi tundeid vaatamata sellele, et partner erilist tuge ei paku. Kui millegi kallal norida, siis esimese vaatuse aaria koloratuure võiks veidi treenida.

Alfredo osa esitanud **Mart Mardiste** polnud kahjuks nii heas vormis, tundus, et ta oli enne etendust omale vatitupsu kurku tõmmanud ja päriselt sellest vabaneda ei suutnudki. Ja ega ma eriti ei usu ka, et ta Violettat nii väga armastas. See-eest vana Germont **Aare Saali** erakordselt jõulises ja hingelises esituses väärib tõepoolest kiitust. Hirmuga ootas teatralset käte ringutamist ja ülidramaatilisi *forte*'sid, mis õnneks aga jäid tulemata. Vana mehe (elu)tarkus, armastus oma laste vastu, austus Violetta vastu jõudis küll iga saalis istujani ja tõi pisara silma. Violetta asemel oleks ma selles etenduses raudselt armunud hoopis Germont-seeniori ja nohikust Alfredo saatnud kus seda ja teist.

Ära peab ka märkima **Ülle Tundla** Violetta teenijanna ja **Priit Volmeri** doktor Grenvili usutava esituse, vahepeal isegi tundus, et Estonia kuldseid ajad on reinkarneerunud – nii palju oli häid osatäitmisi.

Orkester **Arvo Volmeri** juhatusel näitas samuti klassi – kõrvu ei ulatunud ühtegi apsakat ja suudeti täpselt taktis püsida.

Neeme Kuninga lavastus ja **Anna Konteki** kujundus tundus olevat piisavalt värske ning ei domineerinud tegelaste üle. Meelde jääb oli lõpustseen, kus tavapärase kummuli sängis suremise asemel jäi Violetta püsti baldahhiinidest moodustunud valgustatud tunnelisse. See pani ka ilusa ja helge punkti suure armastuse ja eneseohverdamise loole.